

Sygn. akt: VIII K 209/21

WYROK

Dnia 18 lutego 2022 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Marcinkiewicz

Protokolant p.o. sekr.sąd. Dominika Gajewska

w obecności oskarżyciela - Marianny Kwidzińskiej

po rozpoznaniu dnia 18 lutego 2022 roku

sprawy:

R. K. s. K. i A. z domu R.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

będąc podatnikiem podatku od towarów i usług nie dopełnił obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracjami dla podatku od towarów i usług VAT-7 za m-ce IV, V, VI/2016 r. złożonych Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T. w okresie od 30.05.2016 r. do dnia 26.07.2016 r. poprzez nie dokonanie w rozliczeniu za okres, w którym upłynął 150 dzień od dnia upływu terminu płatności określonego w umowie lub na fakturze korekt odliczonych kwot podatku naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących dostawę towarów lub świadczenie usług na terytorium kraju, zgodnie z art. 89b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, przez co naraził na uszczuplenie podatku od towarów i usług za ten okres w kwocie łącznej 11.492,00 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego R. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 10 (dziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (stu) złotych;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

R. K. będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, nie dopełnił obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracjami dla podatku od towarów i usług VAT-7 za m-ce IV, V, VI/2016 r. złożonych Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T. w okresie od 30.05.2016 r. do dnia 26.07.2016 r. poprzez nie dokonanie w rozliczeniu za okres, w którym upłynął 150 dzień od dnia upływu terminu płatności określonego w umowie lub na fakturze korekt odliczonych kwot podatku naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących dostawę towarów lub

świadczenie usług na terytorium kraju, zgodnie z art. 89b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, przez co naraził na uszczuplenie podatku od towarów i usług za ten okres w kwocie łącznej 11.492,00 zł.

DOWODY: zawiadomienie wewnętrzne k. 3;

- decyzja k. 4-8

- deklaracje k. 10-12;

- lista zaległości k. 13.

R. K. nie był dotychczas karany sędownie.

DOWÓD: dane o karalności k. 122.

R. K. nie składał w sprawie wyjaśnień, postępowanie przygotowawcze było prowadzone w trybie postępowania w stosunku do nieobecnego. Zgodnie z treścią przepisu art. 173 § 1 k.k.s. i art. 174 k.k.s. – przeciwko sprawcy przestępstwa skarbowego i wykroczenia skarbowego, gdy nie można ustalić jego miejsca pobytu lub zamieszkania w kraju, postępowanie może się toczyć podczas jego nieobecności i nie stosuje się przepisów, których zastosowanie wymaga obecności oskarżonego co oznacza także rezygnację z obowiązkowego w innych sytuacjach, odebrania wyjaśnień od podejrzanego czy oskarżonego.

W niniejszej sprawie także Sąd postanowił prowadzić postępowanie we wskazanym powyżej trybie jako, że przesłanki jego zastosowania z postępowania przygotowawczego nie uległy zmianie.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów w postaci: dokumentów przedłożonych przez oskarżyciela tj. zawiadomienia o wewnętrznego, deklaracji i listy zaległości. Zostały one bowiem sporządzone w przez uprawnione ku temu podmioty i w przewidzianej prawem formie. Ponadto żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, stwierdzić należy, iż stan faktyczny sprawy, jaki również kwalifikacja prawna występku z art. 56 § 2 w zw. z art. 6 § 2 kks przypisanego oskarżonemu nie budzą wątpliwości.

Oszustwo podatkowe, o jakim mowa w art. 56 § 1-3 kks popełnia się poprzez złożenie deklaracji lub oświadczenia zawierającego w swej treści dane niezgodne z rzeczywistością, mające wpływ na uszczuplenie podatku np. zaniżenie przychodu, zawyżenie kosztów uzyskania przychodu, dokonanie fałszywych odliczeń podatkowych, ukrycie źródeł przychodu, zawyżenie podatku od towarów i usług naliczonego, zaniżenie obrotów itp. Regulacja zawarta w art. 56 kks służy w pierwszej kolejności zagwarantowaniu przestrzegania obowiązków wynikających z prawa podatkowego. Przepis ten określa podstawową konstrukcję z punktu widzenia ochrony mienia Skarbu Państwa lub innych uprawnionych podmiotów w zakresie wynikającym z ekspektatywy uzyskania określonych przysporzeń majątkowych w związku z prawidłowym wykonaniem obowiązków podatkowych. Zakresem ochrony na gruncie art. 56 kks objęte są wprost instytucje określonego rodzaju podatków, a przez to mienie uprawnionych podmiotów w zakresie związanym z prawidłowym wypełnieniem przez zobowiązanego podatnika obowiązku fiskalnego wynikającego z określonych konstrukcji podatkowych. Przepis art. 56 kks ma charakter blankietowy, jego treść zawiera bowiem odesłanie do regulacji z zakresu prawa podatkowego, które konkretyzują treść znamion typu czynu zabronionego. Z uwagi na powiązanie przedmiotu ochrony z regulacjami z obszaru danin publicznych ustalenie pełnej i precyzyjnej treści znamion czynów zabronionych przewidzianych w art. 56 kks wymaga uwzględnienia treści przepisów podatkowych, które szczegółowo konkretyzują znamiona czynu zabronionego. Omawiane przestępstwo może zostać popełnione jedynie umyślnie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 roku, III KK 267/05). Dla przypisania strony podmiotowej oszustwa podatkowego konieczne jest bowiem stwierdzenie, że sprawca obejmował świadomością i wolą (w postaci chęci lub co najmniej godzenia się) wszystkie elementy strony przedmiotowej tego

typu czynu zabronionego (P. Kardas, Komentarz do art. 56 Kodeksu karnego skarbowego [w:] P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, WKP 2012).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że oskarżony będąc podatnikiem podatku od towarów i usług nie dopełnił obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracjami dla podatku od towarów i usług VAT-7 za m-ce IV, V, VI/2016 r. złożonych Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T. w okresie od 30.05.2016 r. do dnia 26.07.2016 r. poprzez nie dokonanie w rozliczeniu za okres, w którym upłynął 150 dzień od dnia upływu terminu płatności określonego w umowie lub na fakturze korekt odliczonych kwot podatku naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących dostawę towarów lub świadczenie usług na terytorium kraju, zgodnie z art. 89b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, przez co naraził na uszczuplenie podatku od towarów i usług za ten okres w kwocie łącznej 11.492,00 zł. Tym samym oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks.

Wobec powyższego, na podstawie art. 56 § 2 kks, Sąd wymierzył R. K. karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Określając wymiar kary sąd kierował się zasadami i dyrektywami określonymi w art. 12 kks oraz art. 13 kks, mając na uwadze, aby kara nie przekraczała stopnia winy i była dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również aby spełniała cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował wcześniejszą niekaralność oskarżonego. Natomiast na niekorzyść oskarżonego przemawia fakt, że w sposób rażąco naruszył obowiązki podatkowe i dopuścił się czynu zabronionego, który polega na stworzeniu niebezpieczeństwa powstania uszczerbku finansowego w mieniu Skarbu Państwa. W ocenie Sądu tak ukształtowana sankcja karna, spełni swe cele w zakresie prewencji szczególnej i generalnej, a nadto jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu przez niego popełnionego. W takim kształcie orzeczona kara będzie miała wychowawczy wpływ na oskarżonego i uświadomi mu konieczność przestrzegania norm prawnych oraz nieopłacalność działań niezgodnych z prawem.

Wobec faktu, iż oskarżony korzystał w niniejszej sprawie z obrońcy wyznaczonego mu z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. kwotę 840 zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Rozstrzygnięcie to znajduje podstawę prawną w art. § 17 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.) oraz oparcie w świetle wyroku TK z 23 kwietnia 2020r. w sprawie SK 66/19 (Dz.U. z 2020r. poz. 769) i licznych orzeczeń Sądu Najwyższego (m.in. postanowienia w sprawach I CSK 598/20, II UK 244/19, IV CSK 375/20).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83.49.223 ze zm.) Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty, a poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa jako, że brak jest danych do ustalenia jego aktualnej sytuacji dochodowej i życiowej.